

ANKE DE GRAAF

Geluk laat warmte na

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Jenny Westering stapte uit de benauwde, overvolle trein op het perron. Het waren twee hoge treden. Ze liep een paar passen om uit het gedrang te komen van de mensen, die ook uitgestapt waren en de mensen die zo vlug mogelijk naar binnen wilden en elkaar niet echt duwend, maar toch langzaam dringend naar voren stuwden.

Na die paar passen stond ze stil. Een sterke noordoostenwind blies over het open perron. Ze voelde zich koud en moe en op een vreemde manier verlaten. Ze stond hier alleen. Ze was verbaasd over haar gedachten; natuurlijk stond ze hier alleen, tussen al die mensen was ze alleen, want ze was alleen op reis gegaan en ze kwam alleen terug, het was onzin het zo te voelen; het was waar dat niemand naast haar stond die bij haar hoorde, maar dat was toch niet erg? Ze liep naar huis, daar waren vader en moeder; misschien was Kees, haar broer, thuis, misschien kwam Ina vanavond nog of zou zij naar Ina toe gaan.

Er waren veel mensen op het perron. Vreemde mensen. Ze kende hen niet en ze wist niets van ze. Een deel verdween snel

door de smalle deur van het perron naar de stationshal. Ze hadden haast. De mensen die op het perron hadden gestaan en zich zopas voor de ingang van de trein verdrongen, waren nu binnen. Ze zaten in de warme coupés op de nog warme banken.

Sommige reizigers voor de raampjes keken naar haar. Omdat ze hier nog steeds stond, met haar tas over de schouder en haar haren los in de wind. Ze mochten naar haar kijken en wat ze dachten kon haar niet schelen. Straks gleed de trein van het perron weg, bonkebonk langs de rails en dan dacht niemand meer aan haar. Dat hoefde ook niet. Zij dacht ook niet aan hen. Ze kende ze geen van allen.

Ze draaide zich om en zag opeens het bord 'restaurant-wachtkamer'. Daarbinnen was het warm. Ze kon het bijna voelen, ook al stond ze nog in de koude wind. Een benauwde warmte, een rokerige lucht, de geur van koffie en het geluid van stemmen. Eigenlijk niet aantrekkelijk, maar toch trok het haar.

Er stonden stoelen, een stoel voor haar om op te zitten en tussen al die mensen alleen te zijn. Mal dat ze nu even alleen wilde zijn. Een paar tellen geleden voelde ze zich zielig omdat ze alleen was! Het kwam omdat

ze moe was en leeg. En ze had hoofdpijn. Ze wist dat het kwam van de treinreis, te warm en te vol in de coupé en te veel geschommel. En het kwam door het gesprek met Leonie. Geen belangrijk gesprek, ze moest er niet aan denken, gewoon vergeten, maar het bleef in haar hoofd doorzeuren. Het was of alles teruggedraaid werd en ze het nog een keer zag en hoorde, Leonies ontevreden gezicht en de verveeld uitgesproken woorden.

Ze stapte de restauratie binnen en vond een leeg tafeltje tegen een bruine zijwand. Boven haar hoofd hing een lampje aan een haak. Door het vaalgele kapje scheen het licht van het zwakke bolletje.

Het was druk in het vertrek. Aan de andere kant, voor de grote ramen die uitzicht boden op het plein voor het station, waren alle tafeltjes bezet. Mensen, die hun jassen aanhielden omdat ze over enkele minuten moesten opstaan en vertrekken. De knopen losgemaakt, de sjaals losgetrokken. Ook in het midden van de niet zo grote zaal waren weinig stoelen meer vrij. Aan een van de tafels zat een gezelschap mannen van middelbare leeftijd, ze praatten en lachten druk met elkaar.

Ze bestelde koffie. De ober bracht het kop-

je op een klein blaadje. Kanneltje melk erbij en twee suikerklontjes. Ze rekende meteen af. Toen ze een paar slokjes had gedronken, zag ze een man de wachtkamer binnenkomen. Ze zag hem, maar niet meer dan dat, want er kwamen geregeld mensen binnen. Deze man keek even rond en kwam toen naar haar tafeltje toe.

‘Is deze stoel vrij?’ vroeg hij en toen ze ‘ja’ knikte, zei hij: ‘Het is nogal vol, heeft u er bezwaar tegen als ik hier even ga zitten?’

‘Ga gerust uw gang. De plaats is vrij.’

Ze trok haar kopje een beetje dichter naar zich toe. Ze begreep zelf niet waarom. Hij pakte het heus niet van haar af! Het was mogelijk een gebaar hem meer ruimte te geven. Ze nam het kopje op en dronk het leeg. Ze voelde zich een beetje opgelaten met deze vreemde man tegenover zich. Moest ze iets tegen hem zeggen? Dat was niet nodig. Dit was een stationswachtkamer: hij wachtte hoogstwaarschijnlijk tot zijn trein zou binnenlopen, zij wachtte nergens op. Ze hadden niets met elkaar te maken en er waren geen beleefdheidswoorden nodig.

De ober bracht hem koffie.

‘Wacht u ook op de volgende trein naar

Amsterdam? Ik miste die van halfzes op een paar seconden; hij was net weg.’ De man schudde zijn hoofd in een gebaar van ‘jammer, maar niets aan te doen’. Hij had een open gezicht met heel donkere, bruine ogen, een beetje te grote neus en een brede mond met dunne lippen. Hij keek haar vriendelijk aan.

‘Nee,’ antwoordde ze hem. ‘Het klinkt misschien gek, maar ik wacht helemaal niet op een trein. Ik ben net uit Amsterdam aangekomen. Maar het was zo warm en vol in dat ding, ik heb er hoofdpijn van.’ Ze glimlachte naar hem. Hij dacht natuurlijk dat ze een beetje vreemd was; ze wilde het hem uitleggen, ook al had ze niets met hem te maken. Nog even en hij stond op om in de trein te stappen, maar ze wilde zeggen dat ze niet gek was. ‘Ik heb een kopje koffie gedronken voor ik naar huis loop.’

‘U woont hier in de stad?’ Hij keek verbaasd, ook al probeerde hij dat te verbergen. Ze begreep hem wel. Ze woonde in de stad, als ze even doorstapte, lekker in de frisse wind – dat was goed voor haar hoofd – was ze thuis en kreeg ze koffie of ze maakte voor zichzelf koffie. Een hele pot vol en minder

duur. En in de wachtkamer was het ook niet bepaald koel. Ze zei: 'Inderdaad, ja.' Hij hoefde niet te weten dat ze er behoefte aan had even alleen te zijn. Te wachten om met vader en moeder te praten. Lieve, beste mensen en ze hield dolveel van ze, maar ze hadden zoveel vragen en opmerkingen. En ze staken altijd meteen van wal.

Hij schoof dichters naar het tafeltje toe. Het was geen knappe man, tenminste niet wat zij knap vond in een man, maar eigenlijk beoordeelde ze dit soort mannen nooit op knap of niet knap. Daarvoor was hij te oud. Zeker in de dertig. Zij was negentien en ze ging om met jongens die net zo oud waren als zij of een paar jaar ouder. Ze keek naar hem. Ze zag dat hij een zwartwit geruit jasje droeg onder een donkerblauwe overjas. Een wit overhemd en een stropdas met iets roods erin.

'Ik woon in Zaandam. Maar ik ga hier werken.'

'O ja?'

'Ja. Ik begin een bedrijf, een eigen zaak. Dat is m'n ideaal, dat wil ik al jaren en nu is het zover!'

'Wat voor bedrijf?' Wat moest ze anders vragen? Zo te zien was hij er erg enthousiast

over en ze wilde wel met hem praten. Het was in elk geval wat anders dan het vervelende gesprek met Leonie vanmiddag. Ze had daar de hele treinrit aan zitten denken. Ze herkauwde het voor zichzelf, zocht naar wat erachter zat, kon het niet echt vinden en het maakte haar moe. En nu ineens deze jongeman, die bleef roeren in zijn koffie en wilde praten over zijn plannen. 'Een bevrachtingskantoor. Weet u wat dat is? Ik zal het in het kort uitleggen. Er rijden veel vrachtwagens langs de wegen, dat weet u natuurlijk wel. De ene chauffeur rijdt met een volle bak naar Maastricht en komt leeg terug, een andere chauffeur rijdt met een lege kar naar Venlo en komt vol terug. Dat is onrendabel.' Hij keek haar strak aan om te zien of ze dat begreep. Ze begreep het best. Ze knikte.

'Vrachtrijders zijn over het algemeen individualisten. Ze werken niet graag met anderen samen. Ze verdienen liever minder dan een vracht aan een collega te geven en samen de winst te delen van de dubbele vracht. Ik weet dat, want ik werkte bij een grote grosrierderij en ik ontmoette veel van die lui. Ik ging met ze om, het werden vrienden van me en opeens kreeg ik het idee om het voor hen

te organiseren. Voor de transporteurs. Dat is een deftige naam voor vrachtrijders.'

'Misschien geen gek idee.'

'Misschien... misschien, het is geen gek idee, het is een prima idee en weet u. Ik wilde graag iets voor mezelf opzetten, maar ik had er geen geld voor, maar dít lukt me, met deze vervoerders, een betrouwbaar stel, ze willen werken en ze hebben verstand, het wordt voor ons allemaal lucratief.'

'Zijn het alleen nog plannen?' Ze luisterde belangstellend naar hem. Was het een fantast en zei hij dit tegen haar omdat ze naar hem luisterde en omdat hij haar over vijf minuten het allerbeste zou wensen, waarna hij naar het perron liep en haar toch nooit meer zag? Even z'n fantasie kwijt. Maar hij zei: 'Nee, nee. De organisatie staat op poten en zelfs op stevige poten. We hebben al een kantoor.'

'Zo!' Ze dacht nog dat de man in fantasie-taal sprak. Waarom begon hij hierover tegen haar, ze kenden elkaar niet, het was een korte ontmoeting in een wachtkamer en over twintig minuten vertrok zijn trein. Ze kon het grapje meespelen. Ze lachte vanbinnen om de inval. Ze zei: 'Als u een meisje op uw kantoor kunt gebruiken, moet u me waarschuwen,

dan solliciteer ik.'

Hij keek haar met grote ogen aan. 'Werkt u op een kantoor?'

'Ja. Op een administratiekantoor. Het is een heel verhaal, dat kan ik in korte tijd niet uitleggen, dan mist u de volgende trein ook. Maar dat kantoor is overgeplaatst naar een bankgebouw, daar werk ik dus en ik vind het vreselijk. Geen daglicht, stil en saai; ik voel me opgesloten.'

Hij lachte opeens schaterend. Aan het tafeltje naast hen draaide een vrouw zich om en keek naar hen.

'Ik geloof dat je bij mij moet komen werken! Ik mag wel "je" zeggen, hè? Ik moet inderdaad iemand op ons kantoor hebben. Voor de telefoon en om de mensen te woord te staan als ik er niet ben. Want er komen natuurlijk veel mensen om grote orders voor vervoer op te geven! Lust je nog een kopje koffie? Hoe laat is het, ja, dat kan nog wel. Ik hoef nog niet weg en voor jou maakt het niet uit. Woon je op kamers?'

'Nee, heerlijk bij vader en moeder thuis.'

'Verstandig. Waarom zou je bij je ouders weggaan als je het goed bij ze hebt? Als je het niet goed bij ze hebt, moet je natuurlijk wel